

Arrest

nr. 320 857 van 29 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. KIENDREBEOGO
Kunstlaan 50/19
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 januari 2025 tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat M. KIENDREBEOGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker arriveert op 19 januari 2025 met vlucht SN(...) op de luchthaven in Zaventem vanuit Togo.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 19 januari 2025 de beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 19 januari om uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat.....,
werd door ondergetekende,.....

1

de heer / mevrouw :

naam A. voornaam M. geboren op 01.01.1973 te BAGUIDA geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Togo wonende te /

houder van het document PP nummer xxx[...] afgegeven te Togo op : 04.10.2024

houder van een Aufenthaltstitel afgegeven door Duitsland geldig van 01.12.2022 tot 28.10.2024

afkomstig uit Lome met vlucht xxx, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°) 2 Reden van de beslissing:

X(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) 2

Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een vervallen verblijfsdocument van Duitsland, geldig tot 28.10.2024. Betrokkene is niet in het bezit van een geldige machtiging tot verblijf (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zodat vaststaat dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoeker voert in een enig middel machtsmisbruik aan en de schending van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel, alsook van artikel 74/13 aan van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

In zijn verzoekschrift zet hij het volgende uiteen:

"Attendu qu'en l'espèce, il n'apparaît nulle part, dans l'acte attaqué, que la partie adverse, ait exposé comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que du principe de soin et de minutie.

Qu'en effet, elle n'a nullement relevé dans sa décision les informations fournies par la requérant lors de son audition à savoir qu'il réside depuis plus de 15 ans légalement, et à ce jour, en Allemagne, qu'il dispose d'un titre de séjour ; qu'il a, au mois d'octobre 2024 demander le renouvellement de son titre de séjour et a reçu un rendez-vous le 07.02.2025 afin de fournir certains documents en vue de la délivrance de son titre de séjour ; qu'il ne s'agit pas d'une nouvelle et première demande de séjour mais bien d'un renouvellement de

son titre de séjour, qu'en raison de son départ urgent au Togo pour raison familiale, il avait reçu des assurances de sa Commune de résidence sur la possibilité pour lui d'effectuer ce voyage dans la mesure où il avait obtenu un rendez-vous pour la délivrance de son titre de séjour et qu'il n'y avait aucun motif d'empêchement pour le renouvellement de son séjour ;

Qu'en outre, la partie adverse n'a pas également relevé que le requérant a indiqué, lors de son audition, qu'il a une vie familiale en Allemagne puisqu'il y réside avec ses enfants ;

Qu'enfin, il n'est nullement mentionné dans la décision de la partie adverse, que le requérant était en congé au Togo, qu'il est lié par un contrat de travail en Allemagne et qu'il doit impérativement retourner, sans délai, dans son pays d'accueil afin de reprendre son travail ;

Qu'à cet effet, le Directeur général de sa société lui a adressé un courrier le 24.01.2025 corroborant ce qui précède. Il a écrit ceci :

« Objet : Rappel écrit

Vous ne nous avez pas contacté après vos vacances. Si vous ne venez pas travailler avant le 31 janvier 2025, nous mettrons fin à votre contrat de travail sans préavis.

Directeur général »

Qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse, en décidant de renvoyer le requérant au Togo, n'a pas tenu compte des informations qu'il a fournies et a, ainsi, totalement ignoré son devoir de prudence et de minutie ;

A titre de rappel, « ... Le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu'« Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce... » (Arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012) ;

En procédant de la sorte, la partie défenderesse ne permet pas au Conseil de vérifier que la première décision attaquée a été précédée d'un examen des circonstances de la cause, ainsi que l'impose tant le devoir de minutie que l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980. Il s'ensuit qu'en n'investiguant pas sur ces éléments, ... la partie défenderesse a méconnu ... le devoir de minutie, ... mais également l'article 42quater de la loi précitée, dont la violation est également invoquée en termes de requête. (Arrêt C.E. n°230.257 du 19 février 2015) ;

Qu'en l'espèce, la situation privée du requérant n'a aucunement été pris en compte ;

Que la partie adverse n'a procédé à aucune investigation ;

Qu'elle aurait pu tout simplement contacter les autorités allemandes afin d'avoir la confirmation des allégations soutenues par le requérant et lui permettre ainsi de continuer son voyage ;

Que, cette attitude dans le chef de la partie adverse est constitutive de violation du principe de soin et de minutie ;

Il résulte en que le moyen est fondé ;

3.3.Violation du principe de proportionnalité.

Attendu que, l'analyse de la proportionnalité vise, à contrôler, à l'appui de la décision attaquée, « si l'autorité administrative a pondéré les intérêts de la partie requérante et les intérêts de l'Etat belge ou s'il existe un équilibre en eux » (C.C.E., n°70.160, 18 novembre 2011) ;

Que, la justification d'une mesure disproportionnée ou non impose que le raisonnement et la motivation de la mesure fasse apparaître, pour le cas d'espèce, de part et d'autre les intérêts en jeu, et sur pied d'un étalon de mesure déterminé, l'intérêt privilégié ou considéré comme norme supérieure. (C.C.E., n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Attendu qu'à titre de rappel, « ... une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative, et d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement... » (cfr. C.E., 1er avril 1996, n°58.969, inédit) ;

Qu'il y avait donc lieu de tenir compte du principe de proportionnalité qui est pour sa part une application du principe du raisonnable, et qui requiert qu'il existe un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet. Que ce principe du raisonnable interdit donc à l'autorité d'agir contrairement à toute raison. (CE, 27 septembre 1988, n°30.876) ;

Que, « ...le contrôle de proportionnalité d'une décision administrative est une question d'espèce. La proportionnalité s'apprécie selon les circonstances qui ont présidé à l'adoption de l'acte. Entrent donc en considération dans ce type de contrôle le contexte décisionnel, le type d'acte administratif, le comportement du requérant et celui de l'autorité administrative ;

5. Le principe de proportionnalité, comme c'est d'ailleurs le cas de la notion d'erreur manifeste d'appréciation dont il est une variante, permet notamment au juge administratif de sanctionner l'administration qui utilise son pouvoir d'appréciation de manière arbitraire... ». <http://www.justiceen-ligne.be/article699.html>

En effet, le principe de proportionnalité requiert une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable entre la décision et les faits qui la justifient, compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir ;

Qu'en l'espèce, le requérant a un contrat de travail en Allemagne. En outre, il réside légalement en Allemagne et dispose, à cet effet, d'un titre de séjour en cours de renouvellement sans motif d'empêchement pour ce renouvellement ;

Qu'il a d'ailleurs un rendez-vous le 07.02.2025 afin de se voir délivrer son titre de séjour renouvelé ; Qu'il n'est donc pas en situation irrégulière en Allemagne ;

Ce qui précède aurait dû pousser la partie adverse à user de plus de proportionnalité dans le cas d'espèce. Quod non ;

Il apparaît donc qu'il n'était ni nécessaire, ni vital à l'intérêt général qu'il soit maintenu en centre fermé en vue d'un renvoi ;

Par ailleurs, la règle de proportionnalité suppose que, « ... parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive... » (VELU J. et ERGEC R., la Convention européenne des droits de l'homme, Bruylant, Bruxelles, 1990, n° 194; M.-A. SWARTENBROECKS, 'Les arrêtés royaux interdisant à des étrangers non C.E.E., de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements non internationaux de la Belgique?', R.D.E., 1994, n° 78, p. 301) ;

Qu'en l'espèce, la mesure la moins restrictive, n'est nullement la décision de maintien en vue de renvoi lui notifiée, en ce qu'il risque à tout moment d'être renvoyé au Togo, alors qu'il devrait déjà être sur son lieu de travail en Allemagne ;

Qu'il résulte de ce qui précède une violation du principe de proportionnalité dans le chef de la partie adverse ;

Qu'il appert également un abus de pouvoir dans le chef de la partie adverse ;

Il en résulte que le moyen est fondé"

2.3.2. Allereerst dient te worden gesteld dat artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang kan worden geweigerd aan de vreemdeling die het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

In casu staat het vast dat verzoeker, op het ogenblik dat hij het Rijk wou binnenkomen, niet beschikte over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde binnenkomstdocumenten. Verzoeker kon weliswaar een geldig Togolees paspoort voorleggen, maar in dit paspoort was geen visum aangebracht en verzoeker was niet in het bezit van een visumvervangend document, zoals een geldige machtiging tot verblijf in Duitsland. Daar waar verzoeker betoogt dat hij over een verblijfsmachtiging beschikt in Duitsland en er reeds 15 jaar

lang verblijft, doet hij geen afbreuk aan de door hem voorgelegde verblijfskaart die slechts geldig was tot 28 oktober 2024. Het feit dat zijn Duitse verblijfskaart is verlopen wordt niet betwist. Van machtsmisbruik is aldus geen sprake.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken waarmee hij zijn band met Duitsland wenst aan te tonen. Met name:

- een attest van 20 januari 2025 van de Duitse gemeente Krefeld waarin wordt bevestigd dat verzoeker is ingeschreven in de gemeente sinds 1 december 2010;
- een brief van de firma (...) gmbh van 24 januari 2025 waarin wordt vermeld dat indien verzoeker niet opdaagt vóór 31 januari 2025, zijn contract wordt beëindigd, aangezien hij geen contact meer heeft opgenomen met de firma sinds zijn verlof;
- een afspraak bevestiging van 13 januari 2025 om bij de gemeente Krefeld op 7 februari 2025, mits voorlegging van een aantal documenten, zijn verblijfsmachtiging te verlengen.

Deze stukken, die overigens niet werden voorgelegd aan de met grenscontrole belaste autoriteiten, leidt niet tot het besluit dat verzoeker over de vereiste reisdocumenten beschikt. Verzoeker kan overigens aan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken, nu verweerder er geen kennis van had en in de meeste gevallen er geen kennis kon van hebben, aangezien bijna alle stukken dateren van na de bestreden beslissing. Het gegeven dat hij over een afspraak zou beschikken om in Duitsland zijn verblijfsdocument te verlengen en er reeds 15 jaar zou wonen, samen met zijn kinderen, laat niet toe te oordelen dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid, dat deze beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat ze als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd. Waar verzoeker lijkt aan te geven dat hij over een verblijfsrecht (*negotium*) beschikt en enkel zijn verblijfsdocument (*instrumentum*) dient te verlengen, blijkt dit niet uit de 'afspraak' van 13 januari 2025, nu duidelijk staat aangegeven dat hij een aantal documenten dient voor te leggen om een nieuw verblijfsdocument op te maken. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Daarnaast moet worden aangegeven dat, gelet op de bewoordingen van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de toegang tot het Schengengrondgebied niet kan worden geweigerd aan een vreemdeling die niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt, indien het proportionaliteitsbeginsel zou spelen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet proportioneel is, nu hij zijn werk dreigt te verliezen, er geen bezwaar zou zijn dat zijn verblijf wordt verlengd in Duitsland en hij in Duitsland al 15 jaar woont, samen met zijn kinderen.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij deze elementen niet ter kennis heeft gebracht aan de grensautoriteiten op 19 januari 2025 en integendeel de vragenlijst weigerde in te vullen. Pas op 21 januari 2025 vult hij de vragenlijst in en verklaart hij dat hij samen met zijn kinderen (die meerderjarig zijn) sinds 15 jaar in Duitsland verblijft. Waar verzoeker betoogt dat hij zijn werk dreigt te verliezen legt hij geen arbeidsovereenkomst voor doch slechts een brief van de firma (...) gmbh, ondertekend door de zaakvoerder doch zonder vermelding van diens naam en waarbij verzoeker wordt aangemaand te komen werken. In weerwil van verzoekers bewering wordt evenmin aangetoond dat zijn verblijf met zekerheid zou worden verlengd aangezien uit de afspraakbevestiging van de gemeente Krefeld blijkt dat hij een aantal documenten dient voor te leggen om een verlenging te bekomen. Verzoekers betoog wijzigt aldus niets aan de correcte vaststelling dat verzoeker niet over de vereiste reisdocumenten beschikt. Verzoeker toont aldus, met de documenten die hij voorlegt, geenszins de schending van het proportionaliteitsbeginsel aan.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN